

Rosa Maria Espot

Tant al Pavelló B, de tuberculosos, com al Pavelló A, on va començar el Servei de Cirurgia, a la nit hi havia una sola infermera per a totes les plantes

“Després de més de quaranta anys treballant-hi, sento l’Hospital com si fos casa meva.”

La Rosa Maria Espot va entrar a treballar de recepcionista l’any 1975, quan només eren quatre persones al Servei d’Administració: a més d’ella, una administrativa, una comptable i un gestor de nòmines. Després va estudiar Infermeria i va exercir com a ATS a partir del 1981. L’any 2004 va passar a ser comandament de l’Àrea d’Infermeria i l’any 2015 es va acollir a una jubilació parcial.

Rosa Maria Espot té una llarga trajectòria a l'hospital, més de quaranta anys. Mostra la seva primera nòmina, que guarda com un tresor. Va viure estretament la gestió que feia la comunitat de monges i ha vist des de diferents escenaris la gran transformació de l'hospital. Actualment –en virtut d'un acord de jubilació parcial– ve a treballar sis dies al mes, però continua sentint l'hospital com si fos casa seva.

Vostè és una de les persones més veteranes de l'hospital. Com hi va arribar?

Jo vaig néixer a un poble prop de Pont de Suert i vaig estudiar fins a 4t de batxillerat a la Seu d'Urgell; uns senyors d'allà em van pagar els estudis. L'any 1972, amb 18 anys, vaig venir a Barcelona. Els dos primers anys vaig anar treballant, d'un lloc a un altre; llavors hi havia feina i podies anar canviant.

En aquella època les noies havien de fer el Servei Social: havies de fer una *canastilla* per a un recent nascut, o, si tenies batxiller, podies anar a fer pràctiques en algun lloc. I em van oferir de venir aquí a l'Hospital de l'Esperit Sant, a fer les pràctiques; el que passa és que jo treballava en una fàbrica i a la fàbrica em demanaven unes hores... total, que treballava tot el dia i després venia aquí a fer les pràctiques al quiròfan a la tarda.

L'hospital el portaven les monges, i una monja em va oferir treballar a l'hospital perquè hi havia una plaça a la porteria. A mi se'm va obrir el cel!

Per això guarda la primera nòmina com un tresor...

Sí, perquè aquesta feina va ser la meua porta d'entrada aquí a Barcelona i a una situació d'estabilitat. Feia de recepcionista, de tot: atenia el telèfon, les visites, programava els ingressos, les altes, tot això... Feia fins i tot el llistat del quiròfan, de la gent que havíem d'operar.

A la porteria estava completament sola. A la part del darrere hi havia Administració, amb el Sr. Aymerich, que era l'administrador en aquell moment, la germana superiora i una secretària. En un altre despatx hi havia el director, que llavors era el Dr. Roset, un senyor ja gran que es va jubilar i llavors el va substituir un doctor que ja estava aquí, el Dr. Robusté, que era qui portava els tuberculosos. Jo quan vaig venir hi havia el Pavelló B, que era tot de tuberculosos, i el Pavelló A, que és on ara hi ha les admissions, on es va començar tot el Servei de Cirurgia.

En aquella època els cirurgians venien de Vall Hebron a operar.

Aquí només hi havia un metge de guàrdia, nit i dia. Tenia la seva habitació i tot aquí. A la tarda venien els metges de Vall Hebron: el Dr. Moreno, el Dr. Vidal, el Dr. Soriano i el Dr. Mora, i dos instrumentistes també, i són els que feien les intervencions. I ells ens enviaven també malalts del Vall d'Hebron, o sigui, ells van ser els qui van pujar l'Hospital de l'Esperit Sant, perquè van treballar moltíssim.

Quan va decidir fer-se infermera?

Mentre treballava com a recepcionista, vaig estudiar per ser ATS (aleshores no es deia Infermeria) a l'Escola Duran i Reynals, al costat del Clínic. Vaig acabar els estudis i per ser ATS havia de fer pràctiques. Jo volia fer-les aquí, però com que treballava i estudiava, la veritat és que no tenia temps de fer gaires pràctiques. En vaig fer poquetes i no em veia capaç de fer d'infermera; jo li deia a la germana Blanca, que era la coordinadora, "no en tinc ni idea, no en tinc ni idea..." i em va proposar que passés uns mesos d'auxiliar abans de fer d'infermera", de manera que ho vam fer així. Vaig estar sis o vuit mesos per adaptar-me.

Com va ser aquesta segona etapa?

En aquella època, al pavelló A es feia cirurgia i al pavelló B encara hi havia tuberculosos, però ja havia canviat: al primer pis ja hi havien posat geriatría. Hi havia malalts de tuberculosi que portaven molts anys aquí i s'havien convertit en un cas social: s'estaven aquí perquè no tenien un lloc on anar, alguns no tenien família. Al final els que quedaven els van anar col·locant en residències.

Les infermeres fèiem sis mesos al pavelló A i sis mesos al pavelló B; a cada pavelló hi havia una sola infermera per a totes les plantes, tota la nit. Entràvem a les vuit del vespre i sortíem a les vuit del matí. I recordo que preparàvem la medicació de l'endemà a les 8 del matí, i quan marxàvem a les 8 havíem de tenir posats tots els injectables, el *suero* i tot canviat... Això va ser a principi dels vuitanta. Vaig estar un parell o tres d'anys de nit i després van obrir unes

consultes noves a la planta baixa del pavelló B, que era molt vell, tot de fusta... feia quasi una mica de por. Llavors ja es va obrir Oftalmologia, Traumatologia, Cardiologia, Cirurgia, Otorinolaringologia... Vaig estar tres anys a Consultes Externes i després vaig passar a planta.

Al final es va convertir tot en Medicina Interna i es va posar en marxa l'equip d'UFISS, per als malalts terminals, que necessitaven cures pal·liatives.

Devia ser una de les èpoques més dures.

Doncs sí... el que passa és que l'equip que hi havia era molt maco, i a mi em va agradar aquella època. Els pal·liatius m'agraden molt, aquell equip em va ensenyar moltes coses. Vaig estar-hi més o menys des dels anys 87-88 fins que vam obrir l'hospital nou.

Ara està en una situació especial.

El mes de juny de 2015, amb 61 anys, em vaig *prejubilar*; bé, no es diu *prejubilar*, és una jubilació parcial. Treballo un 25% i vinc uns dies determinats. Ara estic a Medicina Interna.

Amb aquesta situació deu viure millor...

Sí, tens més temps lliure però... al principi em va costar. És veritat que em feia molta il·lusió... però no ho sé... el primer temps em va costar una mica... la cosa de venir cada dia aquí, ves, era la rutina. I és que aquí estic a gust, a mi m'agrada molt treballar a l'Hospital. Sóc molt feliç aquí.